

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 116/2015-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej spoločnosťou Jurek, Advokátska kancelária, s. r. o., Námestie SNP 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 19 C 104/2007 a jeho rozsudkom zo 14. decembra 2012 a Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 9 Co 352/2013 a jeho rozsudkom z 13. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2015 osobne do podateľne doručená sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava I (ďalej len

„okresný súd“) pod sp. zn. 19 C 104/2007 a jeho rozsudkom zo 14. decembra 2012 a Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 9 Co 352/2013 a jeho rozsudkom z 13. novembra 2014.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) sa 18. júna 2002 stala na základe kúpnej zmluvy vlastníčkou bytu v bytovom dome na [REDAKOVANÉ]. Byt kúpila od [REDAKOVANÉ] (ďalej len „p. [REDAKOVANÉ]“), ktorý ho získal na základe zmluvy o združení na účely prípravy a výstavby bytového domu na [REDAKOVANÉ] z 5. septembra 2000 a kúpnej zmluvy z 29. októbra 2001. Výstavbu bytového domu vykonala sťažovateľka ako zhotoviteľka na základe zmluvy o dielo z 23. augusta 2000. Žalobkyňa si v roku 2005 uplatnila voči sťažovateľke nárok na bezplatné odstránenie konkrétne označených väd. Sťažovateľka svoju zodpovednosť popierala.

Žalobou doručenou okresnému súdu 12. januára 2007 požadovala žalobkyňa od sťažovateľky zaplatenie sumy 8 572,57 € s prísl. Žalobu odôvodnila tým, že v byte dochádza k vydutiu drevenej podlahy na viacerých miestach v spojení so zatekaním do bytu. Z tohto dôvodu časť podlahy musela byť odňatá a zistilo sa, že hydroizolácia je celá mokrá. Sťažovateľka uplatnený nárok neuznala. Namietala, že nie je so žalobkyňou v žiadnom právnom vzťahu, vady nevznikli jej činnosťou, ale činnosťou subjektu realizujúceho výmenu okien, dverí, ako aj plochou terasou.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 19 C 104/2007-621 zo 14. decembra 2012 bolo žalobe vyhovené. Okresný súd konštatoval, že hodnotu nákladov na opravu vady uplatňuje žalobkyňa z titulu zľavy z kúpnej ceny, hoci takýto nárok by mohla uplatniť len voči predávajúcemu, teda p. [REDAKOVANÉ]. Okresný súd uplatnenú čiastku priznal z titulu náhrady škody podľa § 373 Obchodného zákonníka.

Na základe odvolania sťažovateľky rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 352/2013-693 z 13. novembra 2014 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Podľa názoru sťažovateľky rozsudkami všeobecných súdov došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru. Predovšetkým nárok nemohol byť posúdený podľa Obchodného zákonníka, keďže žalobkyňa je fyzickou osobou, ktorá nepodniká. Preto prichádzalo do úvahy právne posúdenie podľa Občianskeho zákonníka. Ďalej sa všeobecné súdy nedostatočným spôsobom vysporiadali s pasívnou legitimáciou sťažovateľky, keďže táto nemala so žalobkyňou žiadny záväzkový vzťah, a preto ani nemohla porušiť žiadne právo vyplývajúce z právneho vzťahu, či konať voči žalobkyni protiprávne. Sťažovateľka ďalej osobitne zdôrazňuje, že v danom prípade ide o tzv. prekvapivé rozhodnutie, lebo krajský súd rozhodol na základe iných právnych záverov, než aké bolo možné od neho očakávať, pričom vo vzťahu k týmto iným (odlišným) právnym záverom nemala sťažovateľka možnosť vyjadriť sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska dovtedajších právnych záverov okresného súdu nejavili ako významné.

Sťažovateľka žiada vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd:

- Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn.: 19C/104/2007 zo dňa 14.12.2012,

- Rozsudkom Krajského súdu Bratislava, sp. zn.: 9Co/352/2013 zo dňa 13.11.2014, bolo porušené.

Ústavný súd SR nasledovné rozhodnutia:

- Rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn.: 19C/104/2007 zo dňa 14.12.2012,

- Rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn.: 9Co/352/2013 zo dňa 13.11.2014, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania – právneho zastúpenia vo výške vyčíslenej v prílohe, ktoré sú Okresný súd Bratislava I a Krajský súd Bratislava

povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne k rukám právneho zástupcu sťažovateľa v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 352/2013-693 z 13. novembra 2014 dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v tomto rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba poznamenať, že sťažovateľka možnosť podať odvolanie aj využila.

Obdobná je situácia aj vo vzťahu k tvrdenému porušeniu práv krajským súdom v rámci odvolacieho konania. Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 352/2013-693 z 13. novembra 2014 dovolanie, o ktorom bude rozhodovať Najvyšší súd Slovenskej republiky. Aj táto skutočnosť vylučuje v danej fáze právomoc ústavného súdu.

Napokon treba uviesť, že zákonná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začne sťažovateľke plynúť až po doručení rozhodnutia dovolacieho súdu, a to tak vo vzťahu voči dovolaciemu rozhodnutiu, ako aj vo vzťahu voči odvolaciemu rozhodnutiu (*mutatis mutandis* I. ÚS 276/2010).

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2015